

[Finansministeren]

ge sektor kan, og hvorom vi kan have glæde af at øge samspillet mellem den offentlige sektor og den private sektor.

Jeg er sådan set en lille smule bedrøvet over, at vi ikke i 1980'erne har fået et større gennembrud for den systemeksport og den knowhow-eksport, som vi talte så meget om i begyndelsen af 1980'erne. Jeg vil gerne være med til at give det en ny chance i 1990'erne.

Så spurgte hr. Jes Lunde, hvornår vi indarbejder miljøet i den økonomiske politik. Ja, nu kan det være svært at gøre kvantitativt, men det er rigtigt, at både i rapporten fra Det økonomiske Sekretariat i sidste uge og ved tidligere lejligheder har regeringen lagt vægt på, at der er nogle hensyn at tage.

Må jeg i al ubeskedenhed minde om, at jeg allerede i december 1986 som arbejdsminister fremlagde en redegørelse til Folketinget om arbejdsmiljø og vækst, hvor jeg på regeringens vegne fremlagde det synspunkt, at forbedring af arbejdsmiljø og skabelse af økonomisk vækst ikke er naturlige modsætninger – tværtimod. Og på samme måde i virkeligheden med økonomisk vækst og miljø. Derfor er der naturlige hensyn at tage både til miljøet og til arbejdsmiljøet, når vi skal udforme vores økonomiske politik.

Jeg noterede mig også med glæde, at hr. Jes Lunde på SF's vegne sagde, at SF er indstillet på at støtte det forslag, som regeringen er kommet med, om, at vi skal reducere tilskuddet til arbejdsgivers betaling af arbejdsskadeforsikring fra 1.800 kr. pr. ansat til 950 kr. pr. ansat. Det er et tilsagn, vi er glade for. Vi mener, det er rigtigt, at man fjerner den type tilskud, således at det at betale arbejdsskadeforsikringspræmier er et rent arbejdsgiveransvar.

Jeg tror, der i forbindelse med socialministerens andet lovforslag, om den fremtidige strukturering af arbejdsskadeforsikringen og arbejdet med det, også er grundlag for en konstruktiv dialog.

Jeg har så også noteret mig, som skatteministeren gjorde forleden, at SF kan tilslutte sig finansieringen af skattepakken. Men der er jo unægtelig en lille forskel med hensyn til, hvordan vi vil anvende pengene.

Til hr. Behnke vil jeg godt sige, at vi i regeringen i høj grad tager vore gældspositioner alvorligt. Vi betragter udlandsgælden som den største møllesten om vores hals, forstået på den må-

de, at det er udlandsgælden, der mest begrænser vores økonomisk-politiske handlefrihed. Men vi tager også statsgælden alvorligt, og derfor er vi selvfølgelig bedrøvede over det underskud, vi har.

Vi er, selv om vi kigger på det med bedrøvelse, alligevel en lille smule tilfredse med, at det ikke er den styrbare del af statens budgetter, det går galt med. Udgifterne er under kontrol, personaleudviklingen er under kontrol. Det er vedrørende de ikkestyrbare forhold, indtægterne, som bl.a. hænger sammen med, hvad der tages af beslutninger ude omkring i verden, det svigter.

Og så siger vi, at nu skal vi passe på, at vi ikke lader os handlingslamme af, at vi har den statsgæld, for vi er nødt til at se på: Hvordan ligger den situation egentlig internationalt? Hvis vi ser på det, man sammenligner internationalt, som er den samlede offentlige sektors saldo, konstaterer vi, at underskuddet på den samlede offentlige sektors saldo i 1990 er 1 pct. af bruttonationalproduktet. Det er meget lidt sammenlignet med 1982. Da var tallet 9,1 pct. Så vi er altså i en meget stærkere position, men det er også lidt internationalt set.

Og hvis vi så ser på udviklingen i statsgælden, målt i procent af vores bruttonationalprodukt, altså hvor meget af det, vi producerer pr. år, der skulle betales, hvis statsgælden skulle betales af på én gang, ser vi, at det toppede i 1984 med 73,5 pct. I år er det nede på 61,1 pct. Så gælden er altså relativt set blevet mindre tyngende, end den var i 1984.

Derfor skal vi passe på, at vi ikke lader os handlingslamme af, at vi har et underskud på statsbudgettet, og specielt skal vi passe på ikke at gøre det i en situation, hvor vi altså er ved at få balance på betalingsbalancen. Derfor skal det, vi gør, være noget, der støtter den positive udvikling på betalingsbalancen. Vi kan godt være en lille smule mere dristige i forhold til underskuddet på statsbudgettet.

Om hr. Behnkes ønske om at sætte det mål, at der skal være balance på statsbudgettet, vil jeg gerne sige: Det er da et flot mål. Jeg er skeptisk over for, om det kan nås i 1991, men det er da et flot mål, og jeg synes bestemt ikke, man skal sige, at politikere, der sætter sig flotte mål, er urealistiske. Det er der ingen grund til.

Men så kom hr. Behnke med en betragtning, som undrede mig en lille smule. Det var be-